

Simn. i Liceum
w ob. C. № 2.
w Teheranie.

11 F -1-

10377 Z 10377

Polentas
Zdzisława
kl. I. b. gimn.

Moje wspomnienia z pobytu w Rosji Sowieckiej.
Pobyt w przepięknej naszej ojczyźnie, był dla mnie mową,
wypływającą z snu, które ukazują się gina, tak samo i pobyt
drogiej mej ojczyźnie, przypominał tak ^{szybko} że nie zdycydowoma byłam
w swych młodych myślach opranować tragedię jakie były po
wskroczeniu czerwonej gwiazdy. Też ona ustalała porządki
komuny i koczowniczą młode polskie powłoczki
ojczyźnie. lecz po pewnym czasie wszystko znikło z uca
moich, gdyż ustąpiła ostatnia chwila. Było to 20 czerwca 1941.
W noc pochmurną kiedy wylbiła 12 godzina, usłyszyliśmy
sokoło odzwi, gdyż moi moi odwozyla odzwi, ujrzała pięciu
N. K. W. D. z wklonnych ujrzała broń wrękach, weszli do mieszkania
i linzylnerki ażebym podychmistrz się zobierai. A jednego
widniot wręku pistolet, którego slietowoiny, najstarszego
członka mej rodziny. Reszta zaś obsługi stała roztowiona
wokóło mieszkoinia i czuwała na rozkazy swych przełożonych
Wolomu tym rounowoiatoina przygnębiających smutek,

2000849

a kiedy usłyszałam o ruiścoic o dom serce me zaimoira
 a krew wzbudzoną rozczłoi bić w ruiśdach, staloim z roolzing
 zolrełwioła. lecz noimysli dluiego nie mioim, zagrużono
 nas, i po pewnym czasie bołoim przy woiżonach, kłote czek
 na nas. Byli krodowoina a przy koiżoim z wagonów stolo
 po kilihnoisli „M.H.W.D”, oziwoimy noi zdołucz i ka straconą
 ofiarę. Po przywiezieniu nas zolalowanio i zolityto olzwi na
 szubiy grubości pić om. kłote przyromioimy nom mac Sowieckioy
 sojuza. Kiedy rozomyliono olwi, kolo sliadui choolziła
 straż M.H.W.D. milicji, kłotny śmieli się serdecznym glosem.
 Postoj był nie dluigi. Słychać było gwizd lokomotywy, i ochrona
 czerwonych szarek siadła po swych przewoiczonych miejscach, i
 sliadui romoim rozczł sie oddalać, mijoimy nasze drogie miejsca,
 w kłotym sprzedaliimy sprokojne i oddialne życie. Żalui taki
 wielkiego kłotny powodowoi osłabienie mego serca i przygniebiający
 ból mych myśli, usnęłoim. Po przebudzeniu znalazłoim się
 kterytoricah rosyjskich, gdzie przy koiżoim postoiu proszon o
 woimy na co było odpowieoi, ciort ciebia nie wexmija i tak, że

woimy nie olano. Sliadui odjezozoił olalej. Nieziono nas przez dwa
 kugolniei olawo nam tyłko trzy razy zupry i po 200 gram chleba na osobe
 Soly olowieziono nas do mioisła Barnauui, jui było szaroiwo, wygrużono
 na wagonów, i czelaliimy na aui, goly aui przybyli, zostaliimy
 odwiezieni do baraku, gdzie dostolismy nocleh. I przespaliimy
 do rana, rano olano nam chleba po 400 gram na osobe, po śniadaniu
 poprowadkono nas na roboty przy kłotej kweboi było wykawać
 pod kroway, zoi skorę zapłoić. Dzień schołził nom boiwo
 olugo i smutnie. Soly przyšli chwilo omneski, było to
 20 sierpnia 1941 r. i wteoly wyzwolono nas z rui wrogoi.
 Usłyszylimy że istnienie wojsko polskie i oliej chwili serca
 nie rozrastalo wesolocię. Dostaliimy udostawierenia po
 kłotym można było wyjechać, więc wyruszyliimy w polnu
 na poluolnie. Byliimy w kolchozie w Kirgistanie, praca była
 ciężka, olawano nam ^{woi} maki na woi olzieni taki że było pszeżyć
 trudno. lecz na duchu nie opadaliimy, poniewasz wzd
 polski onas nie zapomniol. Dostawaliimy zapomogę, taki że
 przeżywaliimy chwile. I wteoly ujrzoim że te chwile są olia

onnie radosne goly i ujrzałam naszych polskich rodaków.

(Myjechaliśmy z kościoła) Jednak cały polski nie zapomniat nas
i zabrał nas od gwałtownej śmierci. Droga dla nas była radosna.

~~bo~~ ^{bo} widzieliśmy że nad nami jest opieka. Teraz oczekujemy Boga
że pozwoli nam przetrwać te ciężkie chwile.